

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. L.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018 č. j. OAM-614/ZA-ZA12-K03-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Podle jejího názoru bylo řízení jednostranné a neobjektivní, žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s českým právním řádem, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měla za to, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

chybně vyložen zákon, čímž byla zkrácena na svých právech. Dále uvedla, že použité informace o zemi původu nejsou aktuální, žalovaný si dle ní měl zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Poukázala na to, že o udělení mezinárodní ochrany požádala proto, že jí na Ukrajině hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života a lidské důstojnosti z důvodu válečného konfliktu a problematického dodržování lidských práv. Uvedla, že má strach o svůj život, bezpečnostní situace se zhoršuje. Odkázala na zprávy o situaci ve své vlasti.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že námitky spočívající v neopatrnosti si aktuálních zpráv o zemi původu jsou obecně formulované, nejsou tak žalobním bodem ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně neuvedla, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný dopustit. Odkázal k tomu na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006 č. j. 1 Azs 244/2004-49 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003 č. j. 2 Azs 9/2003-40. Podle jeho názoru v žalobě chybí jakékoli skutkové vymezení tvrzené právní kvalifikace, žalobu proto nelze projednat. Podotkl, že si neúplnosti své žaloby byla vědoma i žalobkyně, neboť zamýšlela svou žalobu doplnit. Dále uvedl, že z obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně měl pochybit, žalobní námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím. Trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se vším, co žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení, obstaral si potřebné podklady. Navrhl, aby byla žaloba pro nedůvodnost zamítnuta, pokud nebude podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta.
4. Ve svém podání ze dne 11. 9. 2018 označeném jako žaloba a evidovaném pod sp. zn. 13 Az 51/2018 žalobkyně dále namítala, že žalovaný v předchozím řízení porušil ust. § 3, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4, ust. § 52 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dle jejího názoru žalovaný nepostupoval správně, nezjistil náležitě situaci v zemi původu, resp. nepřihlížel k obsahu shromážděných podkladů rozhodnutí. Poukázala na to, že se obává návratu do své vlasti z důvodu bezpečnostní situace a administrativních potíží, nemá tam již žádné zázemí, je rusky mluvící a pochází z východu Ukrajiny, proto je ze strany ukrajinského obyvatelstva pronásledována a diskriminována, pohlíží se na ni jako na separatistku. Měla za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval obecnou bezpečnostní situací na Ukrajině s ohledem na probíhající konflikt. Nepovažovala za jasné, jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni v zemi původu nehrozí problémy, ty totiž musely nastat až v souvislosti s událostmi spjatými s Majdanem a následným konfliktem. Za zjištění skutkového stavu nese odpovědnost žalovaný, který se tak měl zabývat i problémy osob z východní části země přesídlených na západ. K možnosti využití institutu vnitřního přesídlení namítala, že úvahy žalovaného jsou nepřezkoumatelné a nepodložené relevantními informacemi o zemi původu žalobkyně, žalovaný neposoudil kritéria reálnosti, přiměřenosti a smysluplnosti. Dodala, že pro ni není fakticky možné získat přístřeší či zdroj obživy s tím, že občané Ukrajiny vnímají osoby z východu jako viníky války, přisuzují jim podporu Ruska a separatismu. Touto problematikou se podle ní žalovaný nezabýval.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 30. 7. 2017 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti, dorozumí se rusky a ukrajinsky, je křesťanského vyznání. Je svobodná, má syna. Naposledy na Ukrajině žila v Horlivce. Do České republiky přicestovala mikrobusem v dubnu 2014, v létě toho roku se vrátila do vlasti, zpět do České republiky přijela na podzim 2014, konkrétně dne 2. 10. 2014. Měla maďarské vízum, dříve o udělení mezinárodní ochrany nežádala. Cítí se zdravá. O mezinárodní ochranu požádala, neboť jí na Ukrajině hrozí nebezpečí, Horlivka je okupované město, měla by problémy s tím, že město opustila a nějakou dobu žila na západní Ukrajině. Tato skutečnost je podle ní velkým problémem, který ohrožuje její život. Nemá se kam vrátit. Při svém pohovoru dne 2. 8. 2017 dále sdělila, že většinu života prožila na západní Ukrajině, v roce 2013 začala žít v Horlivce. V roce 1986 se s rodiči přestěhovali z Ruska na Ukrajinu. V Horlivce pak žila, protože se tam chtěla vdát, nevybrala si dobré období, byly tam konflikty, neklidná situace. Bydlela tam se svým přítelem, otce nemá, její matka je v důchodovém věku a žije na Sachalinu, na Ukrajině se jí nelíbilo. Do Horlivky se odstěhovala těsně před tím, než došlo k událostem na Majdanu. Poukázala na to, že na západní Ukrajině byla a stále je v očích Ukrajinců Ruska, nikoho na Ukrajině nemá, nemá tam žádné závazky, nic ji tam nedrží. Po návratu by ji v Horlivce nečekalo nic dobrého, bojí se o svůj život. Na Majdan reagoval východ Antimajdanem, kterého se účastnila i žalobkyně se svým přítelem. Ten se následně přidal k opozici, separatistům. Žalobkyně se vyděsila a Horlivku opustila. Uvedla, že se ocitla v patové situaci, když pojedou na východ, budou se na ni dívat jako na zrádkyni. Ani v Horlivce se nemá kam vrátit, město je velmi hlídané, jen tak někdo se tam nedostane, ani se nepovažuje za ukrajinské město. Na západní Ukrajině se na ni dívají jako na obyvatelku východu, chovají se k ní jako k separatistovi. Registraci pobytu z východu má zapsanou i v občanském průkazu. Ke konkrétním problémům uvedla, že když se chtěla přihlásit k pobytu na západě, předvolala si ji SBU, vysvětlili jí, že je separatistka a že registraci nezíská, vyhrožovali jí, že ji zavřou za separatismus. To se stalo v létě 2014 v Ivano-Frankivsku, mají tam oddělení, říká se tomu „Šesté oddělení“, v té době již byla válka a Horlivka byla rozbombardovaná. Od té doby na Ukrajině nebyla. Žádné konkrétní důvody, proč by měla být obviněna ze separatismu, jí řečeny nebyly, protokol o setkání nemá. Se stížností se nikam neobracela, měla platné vízum, tak odjela. Dodala, že pokud se chce někdo na Ukrajině registrovat k pobytu, musí doložit potvrzení o odhlášení z předchozího bydliště, to neměla šanci získat, protože v Horlivce se bojovalo, jinou registraci si tak nemohla zařídit. Pokoušela se o to, byla na policii, pak si ji předvolala SBU. Od roku 2014 má obavy o svůj život na Ukrajině. Na Ukrajině žalobkyně pracovala, pak byla doma s dítětem, poté byla prodavačkou, na západě byla na brigádě v jedné společnosti, která pomáhá vyřizovat lidem doklady na cestu do Maďarska, v té době žila ve městě Chust. V roce 2014 se vrátila do Ivano-Frankivska, kde si pronajala byt, musela dodržet lhůtu víz, aby se mohla vrátit do České republiky. Při návratu na Ukrajinu cítila obavy, ale neviděla jinou možnost, pak zjistila, že to tam nejde, a tak se vrátila zpět do České republiky. Měla jednorázové brigády, legálně zaměstnaná nebyla. Nemá kam se vrátit, na Ukrajině nemá žádné vazby. Syna nechala na Ukrajině, žije u rodičů svého otce, s tím zatím nic dělat nemůže. Posílá mu peníze, žije v Ivanofrankivské oblasti. Kvůli nelegálnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu v České republice byla jednou zadržena, bylo to v zimě, v devět hodin večer, jela s kamarádkou autem, zastavila je policejní hlídka a ta zavolala cizineckou policii, zahájili s ní řízení o správním vyhoštění, které jí bylo uloženo s dobou, po kterou má zakázán vstup na území České republiky, v délce 1 roku. Když se vrátí na západní Ukrajinu, bude zavřena kvůli separatismu, na východě ji zabijí, je tam válečná zóna. V rámci řízení o správním vyhoštění ji zajímalo, co s ní bude dál. Proti rozhodnutí se odvolala. V řízení o správním vyhoštění nehovořila o svém strachu z návratu na Ukrajinu, neboť se jí na to neptali, sama o tom nemluvila, řekli jí, že nemůžou dělat nic jiného, než jí dát výjezdní vízum. Policistka jí řekla, že když slíbí, že odjede, dostane nejnižší sazbu zákazu pobytu, dala jí podepsat prohlášení o vzdání se práva na odvolání, ten odmítla podepsat. Neměla žádnou jinou možnost než požádat o azyl.

8. Žalovaný shromáždil také podklady k situaci na Ukrajině, konkrétně výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 5. 2017 č. j. 101374/2017-LPTP „Normativní náklady na bydlení, životní a existenční minimum v roce 2017, výše starobního důchodu v roce 2017“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. února až 15. května 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 11. 2017 „Ukrajina – Separatismus, legislativa, aktéři, případy“. Žalobkyni bylo umožněno se s těmito podklady seznámit, dne 11. 1. 2018 se k nim vyjádřila. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2018 č. j. OAM-614/ZA-ZA12-K03-2017 žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Žalovaný se na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje a podotýká, že žalobkyně tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem nezpochybnila v žalobě.

12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
14. Žalovaný se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Ke skutečnosti, že má syna, žalovaný podotkl, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy o jeho existenci, o udělení mezinárodní ochrany požádala pouze za svou osobu, sdělila, že se o syna starají rodiče jeho otce. S ohledem na uvedené konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

17. Žalovaný se na str. 8-13 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že v řízení nevyšlo najevo, že by mohla žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. K tomu zdejší soud uvádí, že z informací o Ukrajině založených ve správním spisu vyplývá, že na Ukrajině není možné uložit trest smrti, nebyl tak dán důvod k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu.
18. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalovaný se vyjádřil jak k obavám žalobkyně z chování obyvatel západní Ukrajiny (poukázal na to, že na východě Ukrajiny žila žalobkyně jen krátce, zdůraznil, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní příklady, jak by mohla být ohrožena, poukázal na možnost obrátit se na státní orgány a na to, že ze shromážděných podkladů neplyne, že by byl zaznamenán případ zabití vnitřně vysídlené osoby obyvatelem západní Ukrajiny), tak k jejímu strachu z obvinění ze separatismu ze strany SBU (tuto obavu považoval žalovaný za nepodloženou, žalobkyně nesdělila, z jakého důvodu by měla být ze separatismu obviněna), tak k tvrzení žalobkyně, že na Ukrajině nikoho nemá (žalovaný zdůraznil, že žalobkyně při pohovoru uvedla, že v Ivano-Frankivsku žije její syn u rodičů svého otce, kterému žalobkyně posílá peníze, je proto zřejmé, že má k Ukrajině silné vazby). Zabýval se i situací na Ukrajině (ozbrojený konflikt probíhá pouze v Doněcké a Luhanské oblasti), k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. S hodnocením žalovaného Městský soud v Praze souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.
19. Zdejší soud dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se situací na Ukrajině opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38 uvedl: *„K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“* V posuzované věci je třeba zdůraznit, že žalobkyně pobývala většinu svého života na západě Ukrajiny, v protokolu o pohovoru ze dne 2. 8. 2017 je zaznamenáno: *„Většinu svého života jsem prožívala na Západní Ukrajině. Žili jsme v různých městech, nejvíce však v Ivano-frankovské oblasti. V Polechivuu, Chustu. V roce 2013 jsem se přestěhovala do Horlivky.“* Na východní Ukrajině, v Doněcké oblasti, tak žila krátce (od roku 2013 do dubna 2014, kdy se vydala do České republiky). V létě roku 2014 se vrátila na Ukrajinu, a to do Ivano-Frankivska, kde si pronajala byt. V říjnu 2014 pak opět přijela do České republiky. Soud dodává, že v Ivano-Frankivsku žije syn žalobkyně a rodiče

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jeho otce. Žalobkyně posílá svému synovi peníze, má tak k danému městu vytvořené určité vazby, příbuzenských vztahů by mohla využít např. při budování svého zázemí. Vzhledem ke svému poslednímu bydlišti v Doněcké oblasti by mohla získat status vnitřně vysídlené osoby. Při posuzování možnosti využít tohoto institutu vycházel žalovaný především z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, ze které plyne, že situace vnitřně vysídlených osob se zlepšuje a ukrajinská společnost s nimi projevuje solidaritu (srov. str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto otázkou podrobně zabýval). Soud tak uzavírá, že nelze mít za to, že by žalobkyně nemohla daného institutu využít a že by jí v důsledku statusu vnitřně vysídlené osoby měla hrozit vážná újma. Existenci skutečného nebezpečí vážné újmy nelze dle názoru soudu vyvozovat ani z tvrzení žalobkyně ohledně vyšetřování její osoby SBU, která jsou nepodložená, a nevplývá z nich, z jakého důvodu by měla být žalobkyně ze separatismu obviněna, ze skutečnosti, že byla SBU vyslýchána nelze dovodit, že by jí hrozilo takové obvinění (srov. str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Nebyly tak dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

20. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobkyně nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany ani nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobkyně v žalobě nic takového netvrdila ani neprokázala.
21. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, s žalobkyní provedl pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 7. 2017, dne 27. 4. 2018 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, např. zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. února až 15. května 2017, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, či informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 11. 2017 „Ukrajina – Separatismus, legislativa, aktéři, případy“. Shromážděné podklady tak pochází z doby, kdy žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodoval, v době vydání napadeného rozhodnutí byly ani ne rok staré. Zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že dokumenty o situaci na Ukrajině neodpovídají aktuálnímu stavu, pouze obecně konstatovala, že se bezpečnostní situace zhoršuje. Co se týče konkrétních výňatků ze zpráv Amnesty International, které žalobkyně zmínila v žalobě, soud podotýká, že není zřejmé, k jakému datu se dané informace váží. Soud ani žalovaný nadto nezpochybňují, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, vzhledem k poslednímu bydlišti žalobkyně na východní Ukrajině (Horlivka v Doněcké oblasti) se však žalovaný dostatečně zabýval možností vnitřního vysídlení žalobkyně a neshledal, že by bylo v daném případě nemožné tohoto institutu využít a že by žalobkyni hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy, což bylo řádně odůvodněno. Dané námitky tak soud nepřisvědčil.

22. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
23. Žalobkyně v žalobě nevylicila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmila svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
24. Městský soud v Praze však alespoň obecně a stručně doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytykánych deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

25. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
26. Pokud jde o podání žalobkyně ze dne 11. 9. 2018 evidované pod sp. zn. 13 Az 51/2018, zdejší soud uvádí, že o něm bylo rozhodnuto usnesením ze dne 24. 9. 2018 č. j. 13 Az 51/2018-23 tak, že žaloba se odmítá z důvodu překážky litispendence. Soud dále poukazuje na to, že se ve vztahu k dané věci jedná o podání učiněné po uplynutí lhůty pro podání žaloby dané ust. § 32 odst. 1 zákona a azylu. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 24. 5. 2018, lhůta pro podání žaloby je 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žaloba byla podána dne 7. 6. 2018, tedy 14. den po doručení rozhodnutí. Dne 23. 8. 2018 nabylo právní moci usnesení ze dne 14. 8. 2018 č. j. 13 Az 29/2018-34, kterým byl žalobkyni ustanoven zástupce pro dané řízení. Podle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. účinného v době podání žaloby *požádá-li návrhovateli o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení*. I s přihlédnutím k tomuto ustanovení však dne 11. 9. 2018 již lhůta pro podání žaloby uplynula. Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. *žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se tak námitkami uvedenými v podání ze dne 11. 9. 2018 nezabýval, neboť se jedná o opožděně uplatněné žalobní body.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.